

Arrest

nr. 286 556 van 23 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1995.

1.2. Verzoekster dient op 27 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 9 juni 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 24 maart 1995 in San Lucas gelegen in het departement Madriz. U woonde daar heel uw leven bij uw ouders. Uw ouders verblijven momenteel nog in hetzelfde huis met uw broer en zus. Uw vader en broer werken op jullie gronden als landbouwers.

Na zijn opleiding van drie maanden aan de politieacademie werkte uw broer gedurende zes maanden als agent voor de nationale politie. Hij was echter niet akkoord met het politiegeweld, de repressie tegen manifestanten en de arrestaties. Daarom verliet hij de politie zonder toestemming in juni of juli 2019.

U studeerde aan de universiteit toen u met medeleerlingen besloot om deel te nemen aan de betogingen tegen de regering. U nam voor het eerst deel op 19 april 2018 toen de politie vele demonstranten doodde. U ging enkel naar protesten in Somoto te Madriz. U nam wekelijks deel aan de betogingen en was steeds gemaskerd. U ging voor het laatst naar een manifestatie in juli 2018. U besloot in november 2019 om Nicaragua te verlaten omdat u van mensen hoorde dat situatie verslechterde en dat ze alle sympathisanten van de oppositie naar de gevangenis zouden sturen. U was bang omdat u aan de manifestaties had deelgenomen en dat u zodus in de gevangenis zou terechtkomen. U had ondertussen via internet contact gemaakt met een Peruviaan genaamd Robert die in België verbleef en hij nodigde u uit om naar hem toe te komen. U verliet Nicaragua op 19 november 2019 per vliegtuig en arriveerde in Spanje de volgende dag en vervolgens in België. Meteen na uw aankomst in België trok u bij Robert in. Na een tijdje dacht u na over een terugkeer naar Nicaragua maar na een gesprek met Robert besloot u om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen u deed op 27 januari 2022. Na uw vertrek werd uw moeder herhaaldelijk door de buurtbewoners gezegd dat wie het land verlaat een verrader is, waarmee ze op u doelen.

Bij terugkeer naar Nicaragua vreest u dat de sympathisanten uit uw wijk u zullen verraden als sympathisant van de oppositie bij de autoriteiten en waardoor u dus vervolgd zal worden door de Nicaraguaanse autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgde originele documenten voor: uw paspoort, uw geboorteakte, uw identiteitskaart en een verklaring van de gemeentelijke coördinator van de Nationale Coalitie ter bevestiging van uw deelname aan de protesten. U maakte tevens opmerkingen over bij de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Nicaragua vreest u dat de sympathisanten uit uw wijk u zullen verraden als sympathisant van de oppositie bij de autoriteiten waardoor u vervolgd zal worden door de Nicaraguaanse autoriteiten (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 09/06/2022, hierna CGVS, p.9-10). Aan uw vervolgingsverhaal kan echter geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw gedrag dat inconsistent is gebleken met uw vrees voor vervolging. Zo heeft u pas zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming ingediend. U verliet Nicaragua op 19 november 2019 per vliegtuig en arriveerde in België de volgende dag (CGVS p.7; zie ingediende documenten nr 1). U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 27 januari 2022,

zijnde ruim twee jaar na uw aankomst. Nochtans gaf u aan dat u Nicaragua had verlaten omdat de situatie er op dat moment verslechterde, u hoorde dat men alle sympathisanten naar de gevangenis zou sturen, ongeacht of die persoon iets slecht deed of niet (CGVS, p. 7). U had deelgenomen aan verschillende manifestaties en was heel bang, er waren ook bedreigingen, en er waren personen die de regering stuurde in burgerkledij om info te zoeken voor hen (CGVS, p. 7). U was heel bang dat men u naar de gevangenis zou sturen en u uw familie niet meer zou kunnen zien (CGVS, p. 7). U vreesde ook dat er iets met u zou kunnen gebeuren en dat niemand meer van u zou weten, aldus uw verklaringen (CGVS p.7). De vaststelling dat u zo lang wachtte om uw verzoek in te dienen en in de illegaliteit vertoefde met alle risico's van dien, doet echter sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bovenstaande beweerde motieven om uw land van herkomst te verlaten. Dat u bij een eventuele arrestatie tijdens uw illegaal verblijf of werk in België altijd nog een verzoek kon indienen, zoals uw advocaat opwerpt (CGVS p.14), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Uw argumentaties dat u niet veel info over de procedure van asielaanvragen had, dat u eraan dacht om terug te keren naar Nicaragua, dat u na een gesprek met Robert pas in december 2021 besloot om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dat u schrik had om teruggestuurd te kunnen worden naar uw land, kunnen evenmin verschoning bieden (CGVS p.7). Een dergelijke houding kan immers geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, quod non in casu.

Voorts slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u deelnam aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua. Hierbij dient in de eerste plaats worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte van uw deelname aan deze manifestaties (vragenlijst CGVS d.d. 18/02/2022, vraag

3.5, 3.7, 3.8). Nochtans had u wel vermeld dat er veel protesten waren in Nicaragua (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) waardoor verwacht mag worden dat u dit moment zou aangrijpen om ook uw eigen deelname hieraan te vermelden. De vaststelling dat u dit niet deed, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen bij het CGVS dat u vanaf april tot juli 2018 wekelijks aan de protesten deelnam (CGVS, p. 7) op losse schroeven.

Het attest met een verklaring van de interim-coördinator van de Nationale Coalitie uit uw gemeente (zie ingediend document nr 4) legt u neer ter bevestiging van uw politieke activiteiten, doch strookt de inhoud ervan niet met uw verklaringen. In het attest staat namelijk dat u het doelwit van belaging, intimidatie en rechtstreekse bedreigingen werd. Verder valt er te lezen: "Ze vertelde ons heel regelmatig dat ze erg bezorgd was omwille van de constante vervolgingen door mannen in paramilitaire uniformen waarbij ze ernstige bedreigingen ontving en beschuldigd werd van terrorisme. Hierdoor verkoos ze het om het land te verlaten". In het licht van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische instanties, mogen deze passages toch vreemd heten aangezien u dergelijke verklaringen nooit heeft afgelegd in België, noch tegenover de DVZ noch tegenover het CGVS. Sterker nog, u verklaarde expliciet op het CGVS dat u nooit direct werd bedreigd (CGVS p.9). Deze ernstige inhoudelijke tegenstrijdigheden ontnemen het document dan ook alle bewijswaarde. Voorts dient opgemerkt te worden dat dit stuk dateert van 20 april 2022, zijnde drie maanden na uw verzoek en twee jaar en vijf maanden na uw vertrek uit Nicaragua. Hieruit en uit uw verklaringen blijkt dat het stuk duidelijk uit sollicitatie is ontsproten en de bewijskracht ervan is dan ook navenant. Uit het voorgaande volgt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van uw beweerde deelname aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua, noch van uw beweerde problemen ten gevolge ervan. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u deelnam aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua alvorens uw komst naar België.

Zelfs indien u deelnam aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u hierdoor enige problemen ondervond in het verleden, noch maakt u aannemelijk dat u hierdoor enige problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer. Zo bleek u nog lang na uw beweerde deelname aan de protesten zonder problemen te kunnen verblijven in uw ouderlijke woning. U verliet uw woning pas in november 2019 toen u door Robert uitgenodigd werd om naar België te komen (CGVS p.4-5,7). Ofschoon u beweert dat uw gemeenschap en buurtbewoners van uw deelname aan de protesten afwisten en u vreest dat ze u zouden verraden bij de autoriteiten (CGVS p.12) heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat de regeringssympathisanten uit uw gemeenschap u zouden

verklaren als u zou terugkeren naar uw regio (CGVS p.12). U stelt louter dat ze sinds uw definitief vertrek u indirect bedreigen door tegen uw moeder te zeggen dat wie het land verliet een verrader is waaruit op geen enkele wijze blijkt dat zij op de hoogte zijn van uw deelname aan de protesten (CGVS p.9,13). Bijkomend is het ook eigenaardig dat u op uw eerste interview op de DVZ niets heeft vermeld over deze benaderingen en bedreigingen van de regeringssympathisanten tegenover uw familie (vragenlijst CGVS; CGVS p.9,12-14). Nochtans koppelt u hier toch uw vrees aan (CGVS p.9-10). Dergelijke vaststelling ondermijnt het geloof in deze verklaringen op ernstige wijze. Dat u op dit interview niet gevraagd werd naar welk type bedreigingen u kreeg en dat u werd verteld dat u tijd ging hebben om dat later te kunnen vertellen doet hier geen afbreuk aan (CGVS p.13-14). Er dient op gewezen te worden dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de bedreigingen, aangezien dit de kern uitmaakt van uw vluchtrelaas. Aangezien deze beweerde benaderingen en bedreigingen van de regeringssympathisanten tegenover uw familie na uw vertrek uw enige indicatie zijn dat u problemen zou kennen bij terugkeer, mag zeker verwacht worden dat u deze zou vermelden wanneer u gevraagd werd uw asielmotieven toe te lichten. U bleef bovendien bijzonder vaag over de bedreigingen die werden geuit tegenover uw moeder daar u zowel wanneer u door het CGVS gevraagd werd naar hun identiteit als naar de plaats waarop dit plaatsvond zeer ontwijkend antwoordt (CGVS, p. 9).

Dat u bij terugkeer naar Nicaragua geïnterviewd zou worden door de autoriteiten wegens uw beweerde deelname aan protesten heeft u geenszins aannemelijk kunnen maken. Dit blijkt verder uit het feit dat in staat was om Nicaragua in november 2019 te verlaten met uw eigen authentiek paspoort via de internationale luchthaven van Managua (CGVS p.6; zie ingediend document nr 1; zie administratief dossier). U heeft uw paspoort ook kunnen bekomen in november 2018, zijnde na uw deelnames aan de protesten (CGVS p.7; zie ingediend document nr 1). U nam telkens anoniem deel aan de betogingen door uw gezicht te bedekken en u heeft in uw land nooit problemen gekend met de autoriteiten (CGVS p.4,12). Buiten uw lokale gemeenschap wist niemand dat u deelnam aan de manifestaties, zo zegt u (CGVS p.12). Dat u in het vizier van de Nicaraguaanse autoriteiten liep blijkt allerm minst uit deze vaststellingen.

Hierbij aansluitend dient vastgesteld te worden dat uw broer, die reeds in juni of juli 2019 uit de nationale politie deserteerde nog steeds zonder problemen in jullie huis woont en er op jullie gronden werkt (CGVS p.4-5). Ondanks dat u zegt dat hij als verrader wordt gezien en zijn desertie, waar de Nicaraguaanse autoriteiten dus van op de hoogte zijn, kent hij schijnbaar tot heden geen problemen (CGVS p.5). Het enige gevolg was dat hij niet meer mocht terugkeren naar zijn werk bij de nationale politie (CGVS p.5). Deze vaststellingen doen ernstige vraagtekens rijzen over uw voorgehouden vrees bij terugkeer.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geïnterviewd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten die nog niet eerder werden besproken kunnen voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort, geboorteakte en identiteitskaart tonen uw nationaliteit en identiteit aan. Deze staan niet ter discussie. De opmerkingen op de notities betroffen aanvullingen die bovenstaande vaststellingen op generlei wijze beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A. (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1.(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de motiveringsplicht van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“[...] Wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus

a) Wat betreft het feit dat verzoekster verzoek om internationale bescherming laattijdig is

5. Vooreerst verwijt het CGVS verzoekster dat zij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende.

Volgens het CGVS zou dit verzoeksters vrees voor vervolging ernstig ondermijnen.

6. Wat dit betreft heeft uw Raad heel recentelijk eraan kunnen herinneren dat zulke overweging een periferische motivering uitmaakte, die niet afdoende was wat betreft de grond van de vrees:

« Il en va de même en ce qui concerne la demande tardive du requérant, ce motif périphérique ne permettant pas de se prononcer quant au fondement de la crainte invoquée [...]. »

Deze rechtspraak dient ook in casu toegepast te worden, des te meer dat verzoekster heeft uitgelegd dat zij niet op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure in België, wat haar toch bezwaarlijk kan worden verweten. Er zijn immers niet veel Nicaraguaanse onderdanen die een verzoek om internationale bescherming indienen, wat ook verklaart waarom verzoekster niet op de hoogte was van deze procedure.

b) Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen op DVZ en op het CGVS

7. Verder wordt er verzoekster ook verweten dat zij een aantal elementen niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit argument houdt echter onvoldoende rekening met het feit dat er stevast op DVZ aan verzoekers en verzoeksters van internationale bescherming wordt herhaald dat zij het kort moeten houden, dat zij later, op het CGVS, de kans krijgen om hun verhaal uitgebreid te doen en dat zij de zaken op DVZ moeten samenvatten.

Dit heeft als gevolg dat er nadien problemen ontstaan tussen de verklaringen afgelegd op DVZ en op het CGVS. Eenieder heeft immers niet dezelfde opvatting van wat een detailpunt of een essentieel element betreft, zodanig dat een aantal personen op DVZ belangrijke elementen onvermeld laten om de aanwijzingen om het « kort te houden » die hen aldaar worden gegeven, na te leven.

Dit is ook wat er in casu is gebeurd.

Het feit dat verzoekster een aantal zaken bij haar verhoor op DVZ onvermeld heeft gelaten, houdt verband met de aanwijzingen die er aldaar door de functionarissen werden gegeven. Dit kan haar bezwaarlijk worden verweten

c) Wat betreft het feit dat verzoeksters vrees ongelooftwaardig wordt genoemd

8. De vrees gekoesterd door verzoekster omwille van haar deelname aan betogingen wordt ongelooftwaardig genoemd door het CGVS, o.m. omdat zij probleemloos en met een eigen paspoort het land kon verlaten en omdat haar broer eveneens probleemloos in de familiale woonst kon blijven verblijven terwijl hij ongeoorloofd de politie had verlaten.

Het is echter zo dat de politiediensten in Nicaragua niet op een even gecentraliseerde wijze zijn georganiseerd als de Belgische politiediensten, zodanig dat verzoekster, toen zij een paspoort aanvraag, dit kon bekomen zonder in het vizier te komen van de Nicaraguaanse overheid. Dit betekent nog niet dat zij, bij terugkeer, niet blootgesteld zou worden aan daden van vervolgingen.

Dit heeft uw Raad trouwens recentelijk erkend:

« De meest recente door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie die niet wordt geciteerd in het COI Report, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, dateert van juni 2019 en heeft slechts betrekking op de slachtoffers van deelnemers aan de protestbetogingen in 2018. Het door verzoeker door middel van een aanvullende nota bijgebrachte rapport van Landinfo, dateert van 16 maart 2021 en gaat in op het bestaan van zwarte lijsten van tegenstanders van het regime en bevestigt dat alle door Landinfo gecontacteerde bronnen bekend zijn met het bestaan ervan, maar dat er weinig details bekend zijn. Verder wordt in het document ook enerzijds vermeld dat het moeilijk is voor personen die op deze zwarte lijsten staan om het land via officiële grensovergangen te verlaten, maar anderzijds ook dat er ook mensen lijken te zijn die op een zwarte lijst stonden en toch via een officiële grensovergang het land konden verlaten. Voor zover hieruit kan blijken dat de vaststelling dat verzoeker en zijn zoon een paspoort konden bekomen en legaal konden vertrekken uit Nicaragua als dusdanig niet doorslaggevend is voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging, bevat het verder evenwel evenmin relevante informatie voor de beoordeling van het vervolgingsrisico voor familieleden van personen die door het regime zijn vervolgd. De Raad stelt bijgevolg vast dat onvoldoende recente informatie, noodzakelijk om het toekomstig risico op vervolging in het geval van verzoeker, in geval van terugkeer naar Nicaragua, op correcte wijze te beoordelen, voorligt. »

9. Uit een antwoord van Landinfo van 2021 blijkt evenzeer dat het bestaan van een zwarte lijst zo goed als vaststaat en dat deze zwarte lijsten van opposanten nog steeds anno 2021 gebruikt worden, maar dat dit niet belet dat opposanten soms het land geraken te ontvluchten (vrije vertaling):

« Een internationale mensenrechtenorganisatie (telefoongesprek, februari 2021) verklaart dat zij ook niet veel weet over hoe mensen het land uitkomen, maar dat zij hebben begrepen dat velen de grens oversteken via niet-officiële grensovergangen. De organisatie denkt echter dat sommige mensen op een zwarte lijst wellicht via officiële grensovergangen naar buiten zijn gekomen. Sommigen nemen gewoon de kans en proberen het land uit te komen. De organisatie weet niet of de mensen die vertrekken hun weg naar buiten betalen via officiële grensovergangen.

De vertegenwoordiger van een Noorse organisatie (telefoongesprek, februari 2019) meent dat de autoriteiten in Nicaragua tegenstanders nauwelijks op een lijst zetten van mensen die het land niet uit mogen reizen. De bron weet zelf van mensen die zich tegen de autoriteiten hebben verzet en het land hebben verlaten. De bron heeft niet gehoord dat mensen op de luchthaven zijn tegengehouden, en stelt dat zelfs als mensen hebben deelgenomen aan demonstraties en tegen het regime zijn, zij geen

problemen hebben om het land te verlaten, mits zij documenten hebben. Zij hebben ook de mogelijkheid om de grens op een onofficiële plaats over te steken en zo controles te vermijden. »

10. Uit dit document blijkt verder ook dat de Nicaraguaanse autoriteiten nog steeds goed op de hoogte zijn van wie in 2018 deelnam aan de protestbetogingen.

De lijsten worden door de CPC en de politie beheerst. De CPC heeft de lijsten per wijk opgesteld en houdt een voortdurend toezicht op de personen die op die lijsten worden ingeschreven. Dit bevestigt de vrees van verzoekster om onderworpen te worden aan daden van vervolging bij terugkeer. Het blijkt ook dat de repressie van de mensen die op die lijsten aanwezig zijn heel waarschijnlijk is.

Uit een ander verslag van Landinfo blijkt dat personen die deelnamen aan protesten in 2018 nog steeds problemen ervaren omwille van dit feit. De Nicaraguaanse regering blijft hard optreden tegen opposanten en willekeurige arrestatie vinden plaats alsook intimidaties en vernederingen. Volgens deze informatie blijft iedereen die deelnam aan protesten in 2018 in het vizier van de autoriteiten. De gearresteerde personen hebben niet noodzakelijk een prominente functie te hebben gehad; in tegendeel: voor minder zichtbare profielen blijkt het risico hoger te liggen (vrije vertaling):

« Verschillende mensen die in verband met de demonstraties in 2018 werden gearresteerd en vervolgens werden vrijgelaten, werden zowel in 2019 als in 2020 opnieuw gearresteerd. Dit stellen de Inter-Amerikaanse mensenrechtenorganisaties CENIDH en CEJIL (2020, blz. 8).

Tiziano Breda deelt vanaf augustus 2020 mee dat van de ongeveer 90 personen die wegens politieke activiteiten gevangen zitten, 9 personen voor een tweede maal zijn gearresteerd. Dit betekent dat zij ook na de grote demonstraties in 2018 zijn gearresteerd, en dat zij vervolgens zijn vrijgelaten en in 2019 of 2020 opnieuw zijn gearresteerd. De meeste gearresteerden worden een paar dagen vastgehouden voordat ze worden vrijgelaten. Sommige worden langer vastgehouden (e-mail, mei en augustus 2020).

Volgens Breda zijn er verschillende redenen voor de aanhoudingen in 2019 en 2020. Sommigen hebben deelgenomen aan protesten en sommigen zijn verschenen met de Nicaraguaanse vlag, die door de autoriteiten als provocerend wordt beschouwd. Als iemand heeft deelgenomen aan de protesten van 2018, staat hij of zij op de radar van de autoriteiten. Als de persoon dan 'stil bleef' en niets deed, mogen de autoriteiten niets doen. Indien de persoon actief blijft in verschillende vormen van media of andere vormen van oppositionele actie vertoont, is het mogelijk dat de autoriteiten de persoon aanhouden. Breda benadrukt echter dat iedereen die heeft deelgenomen aan demonstraties in het vizier van de autoriteiten kan komen wat betreft bedreigingen en pesterijen.

Personen die in 2018 aan de demonstraties hebben deelgenomen en in 2019 of 2020 zijn aangehouden, hoeven geen belangrijke functie te hebben gehad in verband met de demonstraties in 2018. De meesten die een prominente rol hadden, werden in 2018 gearresteerd en in 2019 vrijgelaten als onderdeel van een overeenkomst tussen de autoriteiten en de oppositie. Volgens Breda zijn degenen die hoog in de oppositie staan wellicht minder kwetsbaar voor arrestatie dan anderen, omdat de politieke kosten voor de autoriteiten hoger zijn dan wanneer 'gewone' burgers worden gearresteerd (e-mail, augustus 2020). De meer geprofileerden worden dus meer beschermd door hun positie.

Zelfs mensen zonder een bepaald sociaal of politiek profiel zijn in 2020 gearresteerd voor deelname aan de demonstraties in 2018, aldus Tiziano Breda. Verschillende van de in 2019 en 2020 gearresteerde personen waren 'gewone' mensen. Een algemeen patroon is dat mensen die worden gearresteerd wordt gevraagd mee te werken en als ze dat niet doen, worden ze bedreigd met ontzegging van het kiesrecht. Voorbeelden hiervan kunnen zijn dat hen telefoons worden afgenomen of dat hun medische hulp wordt geweigerd (e-mail, juni 2020). »

11. Tenslotte bevestigt een verslag van de International Federation of Human Rights van februari 2021 de intensiteit en actualiteit van de repressie in Nicaragua, waar nieuwe vervolgingsmethodes worden gebruikt zoals 'expres-ontvoeringen' door politie en gewapende burgers. De frequentie ervan is zeer hoog: volgens het geciteerd verslag spreekt men over een gemiddelde van 10 expres-ontvoeringen per dag (!).

« In 2019 and 2020, 'express kidnappings' emerged as a new means of repression. During the last quarter of 2019, an average of 10 kidnappings or illegal arrests were perpetrated every day by police and armed civilians.

Those who were arbitrarily detained during the 2018 protests have suffered from relentless persecution and threats long after their release. Many have been denied access to higher education, while paramilitary groups connected to the government besieged and stained the houses of the released prisoners and their families with paint.

Those still detained have not benefited from the release measures taken by the government to reduce the risk of Covid-19 transmission. While over 6,000 people convicted of ordinary offences were released from

January to September 2020, more than 100 political prisoners remain behind bars and continue to be subjected to torture, cruel, inhuman and degrading treatment. Many of them have been issued arbitrary and disproportionate sentences of up to 90 years in prison. » 5

(stuk 5)

Het feit dat verzoekster probleemloos haar land kon ontvluchten, of dat haar broer tot nu toe niet vervolgd is geweest, is, in het licht van deze informatie, aldus niet voldoende om te besluiten dat verzoekster niet blootgesteld zou worden aan feiten van vervolging bij een terugkeer naar Nicaragua omwille van haar deelname aan de betogingen van 2018.

d) Wat betreft de hoedanigheid van returnee van verzoekster in geval van terugkeer naar Nicaragua vanuit het oogpunt van art. 48/3 Vreemdelingenwet

12. In de bestreden beslissing analyseert het CGVS het risico opgelopen door verzoekster bij een terugkeer naar Nicaragua niet vanuit de hoedanigheid van returnee dat zij dan zou hebben.

Een returnee of terugkeerder naar Nicaragua behoort inderdaad tot een specifieke sociale groep in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Volgens de Guidelines van de UNHCR over de definitie van de « specifieke sociale groepen » moet deze worden verstaan als

« a particular social group is a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one's human rights.

De UNHCR voegt eraan toe dat

« An applicant need not demonstrate that all members of a particular social group are at risk of persecution in order to establish the existence of a particular social group. As with the other grounds, it is not necessary to establish that all persons in the political party or ethnic group have been singled out for persecution. Certain members of the group may not be at risk if, for example, they hide their shared characteristic, they are not known to the persecutors, or they cooperate with the persecutor. »¹⁷

In andere Guidelines stelt de UNHCR nog:

« 78. Membership of such a particular social group may be at the root of persecution because there is no confidence in the group's loyalty to the Government or because the political outlook, antecedents or economic activity of its members, or the very existence of the social group as such, is held to be an obstacle to the Government's policies. » 8 (eigen vertaling)

EASO verduidelijkt nog:

« La caractéristique commune doit être:

- une caractéristique innée; en général, il s'agit de caractéristiques que la personne possède à sa naissance (par exemple le sexe et le genre), mais il convient d'observer qu'il n'est pas nécessaire que ces caractéristiques soient immuables ou non modifiables; ou
- une histoire commune qui ne peut être modifiée, telle qu'un statut héréditaire, un contexte social ou éducatif ou des expériences passées; ou encore
- une caractéristique ou une croyance à ce point essentielle pour l'identité ou la conscience qu'il ne devrait pas être exigé d'une personne qu'elle y renonce. »

De rechtspraak heeft ook een invulling gegeven aan dit begrip. Zo heeft de CNDA kunnen stellen:

« La CNDA considère qu'en raison des perceptions de la société et des institutions bangladaises, les personnes homosexuelles au Bangladesh doivent être regardées comme membres d'un groupe social au sens de la Convention de Genève. Cette appréciation se justifie par le fait que ce groupe subit de mauvais traitements, des agressions physiques, des viols ou des expulsions forcées des lieux publics, ou encore des extorsions ainsi que des actes et menaces de violence, sans qu'elles puissent se réclamer utilement de la protection de l'Etat, les autorités refusant d'enregistrer leurs plaintes. »

In dezelfde zin kunnen Afghaanse onderdanen erkend worden als vluchtelingen omwille van hun vervolgingsvrees in geval van terugkeer wanneer ze « verwesterd » zijn of als dusdanig kunnen worden geacht. Ze dienen dan erkend op basis van hun behoren tot de specifieke sociale groep van Afghaanse returnees die als verwesterd worden beschouwd

11. Dezelfde redenering moet, mutatis mutandis, worden toegepast tot Nicaraguaanse returnees die worden beschouwd over financiële middelen te beschikken.

13. In casu moet worden geacht dat returnees naar Nicaragua een specifieke sociale groep vormen, waarvan het vervolgingsrisico dus in hoofde van vanuit het oogpunt van art. 48/3 Vreemdelingenwet dient onderzocht te worden.

Returnees naar Nicaragua worden inderdaad als een groep met een onveranderlijk kenmerk beschouwd, ander dan het risico om vervolgd te worden, nl. het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken.

In geval van terugkeer loopt verzoekster inderdaad het risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging, zoals afpersing of mishandeling, omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland heeft verbleven en dat zij daarvoor wordt geacht over financiële middelen te beschikken.

Het feit dat dit louter een risico betreft en geen zekerheid is geen reden om te beschouwen dat dit geen gegronde vrees voor vervolging zou vormen, overeenkomstig de hierboven geciteerde Guidelines van het UNHCR volgens dewelke « een verzoeker niet hoeft aan te tonen dat alle leden van een bepaalde sociale groep het risico lopen te worden vervolgd om het bestaan van een bepaalde sociale groep vast te stellen ». Minstens diende dit risico als dusdanig worden onderzocht, wat de bestreden beslissing niet heeft gedaan.

Zodoende heeft het CGVS dus het behoren van verzoekster tot de specifieke sociale groep van returnees die een verhoogd risico lopen op vervolgingen omwille van het feit dat zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, niet onderzocht.

Hierdoor is de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd.

2. Wat betreft de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

14. Het CGVS meent dat Nicaragua « zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. »

Uw Raad heeft echter recentelijk een zaak betreffende een Nicaraguaanse onderdaan vernietigd omdat de landeninformatie niet voldoende actueel was:

« Zoals hierboven reeds aangehaald vereist het onderzoek van verzoekers vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling. De Raad herinnert er aan dat overeenkomstig artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld op objectieve, individuele en onpartijdige wijze en moet daarbij onder meer worden rekening gehouden met 'alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast'. In casu moet het verzoek om internationale bescherming worden onderzocht en beoordeeld vanuit verzoekers vrees om vervolgd te worden op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. Dit vereist in de eerste plaats een goed begrip van de huidige politieke en veiligheidssituatie en de manier waarop de Nicaraguaanse autoriteiten actueel omgaan met (vermeende) opposanten van het regime en de risico's die familieleden van dergelijke opposanten daarbij lopen.

Het is bijgevolg essentieel te beschikken over voldoende actuele objectieve landeninformatie, niet alleen met betrekking tot de periode van de protesten en de eerste maanden na deze protesten in april 2018, zoals beschreven in het rapport waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar ook met betrekking tot de manier waarop de Nicaraguaanse autoriteiten op dit ogenblik omgaan met familieleden van personen die in het verleden hebben deelgenomen aan protesten of die publiekelijk, zoals verzoekers niet, de wandaden van het regime tijdens de protesten hebben aangeklaagd.

In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissing verzoekers verklaringen op geen enkele manier beoordeeld werden in het licht van objectieve landeninformatie met betrekking tot Nicaragua en verder dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar het Country of Origin Report Nicaragua dat dateert van december 2018.

De meest recente door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie die niet wordt geciteerd in het COI Report, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, dateert van juni 2019 en heeft slechts betrekking op de slachtoffers van deelnemers aan de protestbetogingen in 2018. Het door verzoeker door middel van een aanvullende nota bijgebrachte rapport van Landinfo, dateert van 16 maart 2021 en gaat in op het bestaan van zwarte lijsten van tegenstanders van het regime en bevestigt dat alle door Landinfo gecontacteerde bronnen bekend zijn met het bestaan ervan, maar dat er weinig details bekend zijn. Verder wordt in het document ook enerzijds vermeld dat het moeilijk is voor personen die op deze zwarte lijsten staan om het land via officiële grensovergangen te verlaten, maar anderzijds ook dat er ook mensen lijken te zijn die op een zwarte lijst stonden en toch via een officiële grensovergang het land konden verlaten. Voor zover hieruit kan blijken dat de vaststelling dat verzoeker en zijn zoon een paspoort konden bekomen en legaal konden vertrekken uit Nicaragua als dusdanig niet doorslaggevend

is voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging, bevat het verder evenwel evenmin relevante informatie voor de beoordeling van het vervolgingsrisico voor familieleden van personen die door het regime zijn vervolgd. De Raad stelt bijgevolg vast dat onvoldoende recente informatie, noodzakelijk om het toekomstig risico op vervolging in het geval van verzoeker, in geval van terugkeer naar Nicaragua, op correcte wijze te beoordelen, voorligt. »

In dezelfde zin, zie ook:

« De in het administratief dossier bijgebrachte 'COI Focus Nicaragua. Le traitement réservé pas (sic) les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays' van 3 april 2020 vermeldt dat volgens één bron een deel van de honderden politieke gevangenen in Nicaragua personen zijn die terugkeren uit het buitenland (COI Focus, p. 11), maar bevat verder geen relevante informatie met betrekking tot mogelijke vervolging van deelnemers aan de protesten van 2018 op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. »

Zo ook de huidige bestreden beslissing, die evenmin relevante informatie bevat wat betreft het risico opgelopen door verzoekster bij een terugkeer omwille van haar deelname aan de betogingen van 2018.

De hoedanigheid van returnee van verzoekster moet subsidiair gezien worden als een grondslag voor bescherming, indien haar de hoedanigheid van vluchteling niet word erkend.

Uiterst subsidiair moet de zaak worden vernietigd om de situatie in Nicaragua aanvullend toe te lichten.

2.2. Verzoekster voegt volgende bewijsstukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- Landinfo, Respons, Nicaragua: Nicaraguanske myndigheters svartelister over opposisjonelle, 16 maart 2021, en vrije vertaling naar het Nederlands
- Landinfo, Respons, Nicaragua: Arrestasjoner på bakgrunn av deltagelse i demonstrasjonene i 2018, 11 september 2020, en vrije vertaling naar het Nederlands
- International Federation of Human Rights, Nicaragua (report): As impunity for crimes against humanity reigns, repression strategies evolve, 11 februari 2021.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Nicaragua te worden vervolgd omwille van haar deelname aan betogingen van 2018 van de oppositie. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoeksters gedrag is inconsistent met de voorgehouden vrees voor vervolging, waarbij ze zeer laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende, met name ruim twee jaar na haar aankomst in België en waarbij zij aldus gedurende deze tijd in de illegaliteit verbleef en werkte, met alle risico's van dien;

(b) verzoekster slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij deelnam aan manifestaties tegen de regering, waarbij (i) zij bij de dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen enkele melding maakte van deze manifestaties, hoewel zij nochtans wel over het algemeen over protesten praatte en (ii) het attest met een verklaring van de interim-coördinator van de Nationale Coalitie van verzoeksters gemeente geenszins strookt met verzoeksters eigenverklaringen en waarbij dit stuk bovendien is opgesteld drie maanden na het indienen van het beschermingsverzoek en dit duidelijk uit sollicitatie is ontsproten;

(c) zelfs aangenomen dat verzoekster deelnam aan de manifestaties, blijkt niet dat verzoekster hierdoor problemen ondervindt of dreigt te ondervinden, waarbij (i) verzoekster nog lang na haar beweerde deelname zonder problemen kon verblijven in haar ouderlijke woning; (ii) verzoekster heeft geen enkele concrete aanwijzing dat de regeringssympathisanten in haar gemeenschap haar zouden verklikken; (iii) verzoekster heeft bij DVZ geen enkele melding gemaakt van benaderingen en bedreigingen van regeringssympathisanten tegenover haar familie;

(d) verzoekster kon probleemloos met haar eigen paspoort, via de internationale luchthaven van Managua in november 2019 haar herkomstland verlaten en heeft ook haar paspoort kunnen bekomen na de deelname aan de protesten;

(e) verzoekster verklaarde telkens anoniem deel te hebben genomen aan de betogingen, door haar gezicht te bedekken en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten, waarbij niemand buiten de lokale gemeenschap op de hoogte was van haar deelname aan de manifestaties;

(f) verzoeksters broer deserteerde midden 2019 uit de nationale politie, maar heeft hierdoor geen problemen ondervonden, buiten het gegeven dat hij niet mag terugkeren naar zijn werk bij de politie.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Wat betreft het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming, stelt verzoekster dat zij niet op de hoogte was van de procedure om internationale bescherming. Dit betreft echter niet meer dan een loutere bewering. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat de persoon bij wie zij inwoonde, de genaamde R., op de hoogte was van de asielprocedure. Verzoekster kan geen aannemelijke verklaring bieden voor de reden waarom R. haar slechts na twee jaar op de hoogte zou stellen van het bestaan van deze procedure. Zo verklaarde verzoekster ook dat zij en R. hier al eerder over spraken in het verleden (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 7). Uit verzoekster verklaringen blijkt ook dat zij eind 2021 voornemens was om terug te keren naar Nicaragua (zie NPO, p. 7). Het was enkel omdat de genaamde R. haar adviseerde om een beschermingsverzoek in te dienen, dat zij deze stap ondernam. Van iemand die daadwerkelijk vreest voor haar leven, kan nochtans worden verwacht dat het bekomen van internationale bescherming prioriteit zou zijn, waarbij verzoekster dit niet slechts zou initiëren nadat iemand anders haar voornemen om terug te keren naar haar herkomstland afraadt. Verzoekster brengt

met haar uiteenzetting de beoordeling van de commissaris-generaal, dat het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming de ernst van de voorgehouden vrees relativeert, dan ook niet aan het wankelen. In zoverre verzoekster stelt dat deze overweging niet volstaat om het motief dat geen persoonlijke vervolgingsvrees wordt aangetoond te schragen, wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeksters relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

4.1.6. De Raad treedt verder de beoordeling van de commissaris-generaal bij, dat het gegeven dat verzoekster bij DVZ geen melding maakte van haar deelname aan de protesten, evenals van de beledigingen/bedreigingen aan het adres van haar familie, de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ondergraaft. De Raad benadrukt immers dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. Het algemeen betoog in het verzoekschrift dat verzoekers om internationale bescherming worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat zij geen opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ en dat zij hier alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit Nicaragua (zie NPO, p. 2-3). Uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt ook dat haar verklaringen haar werd voorgelezen in het Spaans en dat zij middels het plaatsen van haar handtekening bevestigd heeft dat haar verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan haar voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, "vragenlijst CGVS", p. 2). De omissies in het verslag van DVZ hebben ook geen betrekking op loutere details, waarvan kan worden aangenomen dat deze onvermeld zouden kunnen worden gelaten om het kort te houden. Het gaat om verzoeksters persoonlijke deelname aan de protesten – waarbij verzoekster wel in het algemeen sprak over protesten – en de beledigingen en bedreigingen aan het adres van haar familie. Beide zaken betreffen fundamenteel essentiële elementen in haar vluchtrelaas, zodat kan worden aangenomen dat zij deze zaken zou hebben vermeld bij DVZ, niettegenstaande de korte duur van het interview.

4.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij, waar hij stelt dat: *"Het attest met een verklaring van de interim-coördinator van de Nationale Coalitie uit uw gemeente (zie ingediend document nr 4) legt u neer ter bevestiging van uw politieke activiteiten, doch strookt de inhoud ervan niet met uw verklaringen. In het attest staat namelijk dat u het doelwit van belaging, intimidatie en rechtstreekse bedreigingen werd. Verder valt er te lezen: "Ze vertelde ons heel regelmatig dat ze erg bezorgd was omwille van de constante vervolgingen door mannen in paramilitaire uniformen waarbij ze ernstige bedreigingen ontving en beschuldigd werd van terrorisme. Hierdoor verkoos ze het om het land te verlaten". In het licht van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische instanties, mogen deze passages toch vreemd heten aangezien u dergelijke verklaringen nooit heeft afgelegd in België, noch tegenover de DVZ noch tegenover het CGVS. Sterker nog, u verklaarde expliciet op het CGVS dat u nooit direct werd bedreigd (CGVS p.9). Deze ernstige inhoudelijke tegenstrijdigheden ontnemen het document dan ook alle bewijswaarde. Voorts dient opgemerkt te worden dat dit stuk dateert van 20 april 2022, zijnde drie maanden na uw verzoek en twee jaar en vijf maanden na uw vertrek uit Nicaragua. Hieruit en uit uw verklaringen blijkt dat het stuk duidelijk uit sollicitatie is ontsproten en de bewijskracht ervan is dan ook navenant. Uit het voorgaande volgt dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van uw beweerde deelname aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua, noch van uw beweerde problemen ten gevolge ervan. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u deelnam aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua alvorens uw komst naar België."* Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen enkel dienstig verweer tegen deze pertinente vaststelling. Deze omstandigheid, tezamen genomen met het gegeven dat verzoekster heeft verzuimd melding te maken van haar deelname aan de protesten bij DVZ, maken dat de commissaris-generaal terecht geen enkel geloof hecht aan verzoekster deelname aan de protesten van de oppositie.

4.1.8. Alleszins treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat, zelfs aangenomen dat verzoekster deelnam aan de protesten, niet blijkt dat zij hierdoor in het verleden in de problemen geraakte,

noch dat er een concrete indicatie voorhanden is dat zij hierdoor in de toekomst problemen zou ondervinden. De Raad wijst op volgende, pertinente, overwegingen:

"Zelfs indien u deelnam aan de manifestaties tegen de regering in Nicaragua blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u hierdoor enige problemen ondervond in het verleden, noch maakt u aannemelijk dat u hierdoor enige problemen zou ondervinden in het geval van een eventuele terugkeer. Zo bleek u nog lang na uw beweerde deelname aan de protesten zonder problemen te kunnen verblijven in uw ouderlijke woning. U verliet uw woning pas in november 2019 toen u door R. uitgenodigd werd om naar België te komen (CGVS p.4-5,7). Ofschoon u beweert dat uw gemeenschap en buurtbewoners van uw deelname aan de protesten afwisten en u vreest dat ze u zouden verraden bij de autoriteiten (CGVS p.12) heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat de regeringssympathisanten uit uw gemeenschap u zouden verklikken als u zou terugkeren naar uw regio (CGVS p.12). U stelt louter dat ze sinds uw definitief vertrek u indirect bedreigen door tegen uw moeder te zeggen dat wie het land verliet een verrader is waaruit op geen enkele wijze blijkt dat zij op de hoogte zijn van uw deelname aan de protesten (CGVS p.9,13). Bijkomend is het ook eigenaardig dat u op uw eerste interview op de DVZ niets heeft vermeld over deze benaderingen en bedreigingen van de regeringssympathisanten tegenover uw familie (vragenlijst CGVS; CGVS p.9,12-14). Nochtans koppelt u hier toch uw vrees aan (CGVS p.9-10). Dergelijke vaststelling ondermijnt het geloof in deze verklaringen op ernstige wijze. Dat u op dit interview niet gevraagd werd naar welk type bedreigingen u kreeg en dat u werd verteld dat u tijd ging hebben om dat later te kunnen vertellen doet hier geen afbreuk aan (CGVS p.13-14). Er dient op gewezen te worden dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over de bedreigingen, aangezien dit de kern uitmaakt van uw vluchtrelaas. Aangezien deze beweerde benaderingen en bedreigingen van de regeringssympathisanten tegenover uw familie na uw vertrek uw enige indicatie zijn dat u problemen zou kennen bij terugkeer, mag zeker verwacht worden dat u deze zou vermelden wanneer u gevraagd werd uw asielmotieven toe te lichten. U bleef bovendien bijzonder vaag over de bedreigingen die werden geuit tegenover uw moeder daar u zowel wanneer u door het CGVS gevraagd werd naar hun identiteit als naar de plaats waarop dit plaatsvond zeer ontwijkend antwoordt (CGVS, p. 9).

Dat u bij terugkeer naar Nicaragua geviséerd zou worden door de autoriteiten wegens uw beweerde deelname aan protesten heeft u geenszins aannemelijk kunnen maken. Dit blijkt verder uit het feit dat in staat was om Nicaragua in november 2019 te verlaten met uw eigen authentiek paspoort via de internationale luchthaven van Managua (CGVS p.6; zie ingediend document nr 1; zie administratief dossier). U heeft uw paspoort ook kunnen bekomen in november 2018, zijnde na uw deelnames aan de protesten (CGVS p.7; zie ingediend document nr 1). U nam telkens anoniem deel aan de betogingen door uw gezicht te bedekken en u heeft in uw land nooit problemen gekend met de autoriteiten (CGVS p.4,12). Buiten uw lokale gemeenschap wist niemand dat u deelnam aan de manifestaties, zo zegt u (CGVS p.12). Dat u in het vizier van de Nicaraguaanse autoriteiten liep blijkt allerm minst uit deze vaststellingen."

Verzoekster gaat in op de overweging dat zij met haar eigen paspoort haar herkomstland kon verlaten, waarbij zij erop wijst dat de politiediensten in Nicaragua niet op een even gecentraliseerde wijze zijn georganiseerd als de Belgische politiediensten, evenals naar rechtspraak van de Raad en landeninformatie waaruit blijkt dat ook personen die op de zwarte lijst van tegenstanders van het regime staan, erin kunnen slagen om het land via officiële grensovergangen te ontvluchten. Zij stelt dat het gegeven dat zij met haar eigen paspoort het land kon verlaten dan ook niet doorslaggevend is voor de beoordeling van haar vrees voor vervolging. De Raad benadrukt echter andermaal dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De Raad wijst erop dat tevens werd vastgesteld dat verzoekster zelf verklaarde dat zij steeds gemaskerd deelnam aan de protesten en dat de Nicaraguaanse autoriteiten geenszins op de hoogte zijn van haar deelname. Er ligt geen enkele indicatie voor dat verzoekster zou zijn opgenomen op de zwarte lijst van tegenstanders van het regime. Verzoekster houdt dit ook niet voor. Hoewel verzoeksters gemeenschap wel op de hoogte zou zijn van haar deelname, liggen geen enkele indicaties voor dat zij haar zouden verraden bij de autoriteiten, waarbij verzoekster verklaarde dat iedereen elkaar kent in de gemeenschap, dat bijna iedereen familie is en dat zij zich niet zouden bemoeien uit respect voor de familie (zie NPO, p. 12). Verzoekster gaf uitdrukkelijk aan dat zij geen concrete aanwijzingen heeft dat de sympathisanten van de regering in haar gemeenschap haar zouden verklikken als zij zou

terugkeren naar haar herkomstland (zie NPO, p. 12). Verzoekster brengt niets in tegen deze vaststellingen. Waar verzoekster, onder verwijzing naar landeninformatie, aangeeft dat de Nicaraguaanse autoriteiten nog steeds goed op de hoogte zijn van wie in 2018 deelnam aan de protestbetogingen en dat deze personen nog steeds worden gezocht en vervolgd, waarbij zij onder meer wijst op de “express-ontvoeringen”, gaat verzoekster voorbij aan haar eigen verklaringen dat de autoriteiten nooit hebben geweten dat zij deelnam aan de protesten.

4.1.9. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Nicaragua, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt Nicaragua te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Het motief in de bestreden beslissing, dat verzoekster op legale wijze haar herkomstland kon verlaten, wordt als overtollig beschouwd. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.11. Waar verzoekster nog verwijst naar haar hoedanigheid van “*returnee*”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster geen concrete informatie aandraagt, waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Nicaraguaan die terugkeert naar Nicaragua louter omwille van zijn/haar verblijf in het buitenland of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, het risico loopt te worden blootgesteld aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder concretiseert zij niet waarom het gegeven dat zij zal worden geacht over financiële middelen te bezitten, zou leiden tot een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of geïsoleerd door de autoriteiten. Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke. *In casu* heeft verzoekster ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar komst naar België onder de specifieke negatieve aandacht van de Nicaraguaanse autoriteiten stond, noch dat zij een problematisch politiek profiel zou hebben (zie *supra*). Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij door hen bij terugkeer zou worden geïsoleerd of vervolgd. De loutere overtuiging van verzoekster dat de redenering van de erkenning van “*verwesterde*” Afghanen *mutatis mutandis* dient te worden toegepast op Nicaraguaanse “*returnees*” volstaat niet. Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Nicaragua, besluit de Raad dat verzoekster nalaat aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Nicaragua, louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven. Aldus is de vraag of de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging als “*returnee*” al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale grond dan ook niet relevant noch dienstig.

4.1.12. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet voldoende aannemelijk werden gemaakt, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat de

verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

4.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd".*

4.2.3. In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies heeft getrokken. De verwijzing naar arresten van de Raad doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Waar verzoekster citeert uit een arrest van de Raad met nummer 260.967 van 29 oktober 2021, wijst de Raad erop dat er geen arrest met deze nummer en datum bestaat. De Raad neemt aan dat verzoekster doelt op het arrest met nummer 263.009 van 26 oktober 2021. Zowel voormeld arrest, als het arrest met nummer 259.618 waaruit verzoekster tevens citeert, hebben evenwel betrekking op verzoekers om internationale bescherming van wie niet werd betwist dat zij daadwerkelijk hebben deelgenomen aan de manifestaties, *quod non in casu*. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters deelname aan de betogingen van 2018, noch aan haar zichtbaarheid ten aanzien van de Nicaraguaanse autoriteiten, dringt er zich geen verder onderzoek op van de actuele informatie met betrekking tot de mogelijke vervolging van deelnemers aan de protesten van 2018.

4.2.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In de mate dat verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES